

Концептът „власт“ като обект на рефлексията се оказва доста значим за политическия дискурс на възрожденския печат - произход и характер на властта, елементи на властта, властова йерархия, персонални смени във властта (70-те години на XIX в. са белязани от доста екстремната смяна на двама султани, което създава благоприятни предпоставки да се проследи структурирането на медийния образ на монарха и на висшия държавен апарат). Погледът върху властовите структури на държавно-политическата система подсказва ясно наличието на диференцирано отношение към различните етажи на тази власт, както и засилена персонализация на властовите механизми;

- така, както властта се проявява в езика / чрез езика (властта като дискурсивна категория). Властта като когнитивна категория представлява това, което иначе се формулира като „власт на езика“ - способност на езика да свързва светогледа, да създава доминираща интерпретация на картините на света („който назовава нещата, той ги овладява“). Окачването на етикети, активното вмешателство в процеса на наименование, толкова характерно за политиката и властта, е опит да се въздейства на съществуващата в съзнанието на публиката представа за политическия свят. Особено важно е проследяването на номинативната функция на изданията - кои явления с политически характер се регистрират в речниковия фонд на вестниците, кои нямат „терминологична“ обвивка, а се представят описателно, със субстантивиращи или със самородни определения, кои понятия, налични в европейския политически език, не са удостоени с вниманието на пишещите в Цариград. Предназначението на създадения от тяхната дейност политически дискурс е построяване на автономна и защитена, но не капсулирана езикова реалност, която да предлага стройни схеми за успешно обществено приспособяване и адекватни отговори на предизвикателствата на политическата среда.

Широките възможности на вестникарските текстове да генерират уникални политически значения могат да се установят от два емблематични в употребата и значенията си текста на в. „Турция“ (1864-1873), редактор Никола Генович. Привеждаме ги тук, без да се задълбочаваме в техния съдържателен и контекстуален анализ. Изборът на източника никак не е случаен: върху изданието тежи историческата присъда на съвременниците и изследователите, които го квалифицират като „туркофилско“, а редактора му - турски чиновник и цензор на българските печатни издания - като предател и шпионин. Всъщност идейните позиции на Генович изглеждат напълно адекватни на съвременните му европейски идейни и социално-политически тенденции, както и на условията в Османската империя. Той е един от най-усърдните последователи на идеята за цивилизоване на българите в рамките